

Döbrentei Kornél

Magyarok kenyere

Ideje, a magvető, áldás jutalékát,
 mert annyi töretést bírt, Igével igát,
 érdemli, magától az Istentől szedje be.
 Péter-Pál, aratás, ínségűző kezdete:
 teremhet bőség, gyomként éhínség nőhet,
 fényes suhanás-ív boltozza a mezőket.
 Bár elébb születik a magyarok kenyere.
 Évezredes tapasztalatoktól vezérelt
 tudás, ösztönünkben buja táptalajra lelt:
 életért az Életet e napon nyesi le
 lábön-kalász, éhségmenet-tagadó búzát,
 az ezüstvillanással sikló kaszapenge,
 mintha oltárnál hajlana, kévét köt rendre,
 így szenteli meg az aratók koszorúját
 verítékével a marokszedő asszony nép.

Vélt valóság s mindig átvérzik a legendán
 – bálákat öklend álnok-piros aratógép –,
 perc moccan s visszamatat, réved le Szent István:
 kell élemedett idők friss csecsemő lehe,
 mint szűz pelenkába mi rondítunk bele.
 Emberi pórusokból kipréselt vért lát
 a földeken, a tarló szuronyrohamra kész,
 nyílt pipacs-sebek, nedvük kesermákonyt tetéz.
 Éppen megtöri Koppány, Ajtony, Gyula, Konrád
 hadi rohamát, ülvén az Istennek jobbján,
 kegytárgyként az Ő vést jelző karja lent maradt
 kíméletlen zsigeri igazságot osztván,
 egykor riadoztatott a honvédő harcra,
 ma szűk körben teng lélek-álló búra alatt.
 Jöjjék az imaszőnyeg, boruljatok arcra,
 földadva az önvédelmet, ha ez kell néktek.
 Bűn, nem vétek, halálos bűn bűnbeeséstek!

Koronáján dőlt feszület, végleg letörnék,
 ami megőrzi még, a szakrális babona:
 túlél dúlást keresztetekbe rakott gabona;
 intelmeit túrják agyaras, ártány törpék –,
 ezek nem vetnek, de minket odavetnek,
 haszonért fittyet hánynak nyugatnak, keletnek,
 életmű-országát korrodált népközi ék

feszítené szét, robbantná föl alapjait,
 rózsálló csücsörrel honárulásra vadít
 sok fertőző, karanténba való vakarék:
 elbújtatják báránybőrbe az ordas fallát,
 jámborságuk hamis, és a szándékuk galád!
 Vélük, majd széteszik az ezredéves nyáját,
 évszázadok cseppkővé töplesztnek nyers nyálat:
 falánkságuk maradandón-intő ékkövé,
 fölajzott mohóságuk máig szítva izzik még,
 s érvényben a kirekesztő feketelista,
 ki fölkerül, billog sül rá, és esélytelen
 mindörökké, ha úgy döntenek titkos helyen,
 ezért sem globál-internacionalista
 a nép, Világos, Trianon, Potzdam, '56
 sajog benne, földjén vethet, de nem arathat,
 majd tán egyszer, ha hosszú táv adatott mégis?!
 Kimerült a hit, az állókép így folytonos,
 bár gyöngé a bástya, bástyább rajta a rés is,
 szilárd-zöld a remény, nem múlékony libafos.

Elvárnák, úgy éljünk, mint kik régen kihaltunk?
 Lét-menet közben talpunk alól lopják földünk,
 üzerek előre dobra vernék sírhantunk.
 Mély gyökerű az Életfánk! Lesik, már kidőltünk?
 S aki gyámfaként támasznak odaáll menten,
 a megszagosult konzerv-elitet megveti,
 hétpróbás összeesküvők a nemzet ellen
 szétzúzzák, nem évülő vádjuk, hogy nemzeti.
 Miszlikbe vágott honodban hazád nem leled.
 Mártír leszel? Magadra hagynak sajátjaid,
 meg nem védenek, a közbátorság ernyedett,
 nímandok lógnak áldemokrata csalít,
 szorgalmazták felbérelt szakbarbár felcserek,
 horgon hosszan időzz, füledben fals hallalík,
 gonosz szellemmel lelkiismeret elcseveg,
 ne mentsük, kiket torz harmónia andalít.

Új időszámítás, ezért tart ádáz tusa,
 nem vagyunk cselédek, senkiknek vazallusa.
 Három a magyar igazság, s van a ráadás,
 betervezhetetlen fürgeteg a lázadás.
 Vértanúság, vért adunk, ám vissza nem veszünk,
 egyetlen maradék csöppért is összeveszünk.

Aratópálinka komisz gyönyörre érik,
 s fölvilágol bennünk, elmúlásunk csak tévhit.
 A kaszások markába a nyél beleégett,
 kenyérhéjánál ott a szenvedéstől keményebb

a kéreg; ám lélekzésünket működtető
parancs is, vetésként izmosan nőjünk újra:
miként hadúr, széttékintni serkent dombtető,
Napba öltözött Asszony lendületünk húzva
emel magához, de a Boldog Szűz szomorú,
a cséplés égre tarajló aranykődében,
nem látja, elválík-e búzától az ocsú.
Krisztusarc-formázó felhő úszik fölém,
nem hagyja el az áldott erejű Napot,
s fényével egyesülve azért is átragyog
lázadva mundéros csillag-oszlatók ellen;
araszolnak gumibottal, kardlappal veriten
tarlón meztéláb taposók, talpuk csupa genny,
a mindenség sziszegtető kínokkal üzen,
fényes elméket nyel kiscsömög-fekete lyuk,
mázsás gabonazsákokkal eltorlaszoljuk:
oldalukon nemzetiszín csíkból a lampasz,
világ világosságáért emelt barikád,
ezer elveszejtő leshelyről rontanak rád,
maradhatsz földeden, ha vívsz érte, s nem lankadsz.

Privatizálni Isten malmait nem lehet,
órlenek lomha kedvük bölcsült ütemére,
Don Quijotéink megzúzták örült jelenek,
komótos kőfordulás az igazság prése,
bár ősrobbanások ködpólyaiban a múlt,
s az emlékezetünkben már jövőnk is kimúlt?
Ám bizakvással a misztérium megmaradt,
országoljon tovább a nemzetmentő csapat,
hogy hús-vér valóságként hathasson az Ige,
hit kell, búza s jézusi verőér: venyige,
s öntudat, e nép konok, magának vet, arat,
nem tarthatta vissza vasfüggöny, börtönfalak,
vértanú papok nem hagyták veszni a lelket;
böjti kenyérmorzsa, a konyháról szőlőszem,
közben az ávosok menetrend szerint vertek.
Isten tagadó volt, nem éber az őrszem.
Cellákban világra jött a legszentebb ostyá,
mert föl sem érte, smasszer-csizma nem taposta,
és a delejző őstitok felmutattatott,
levedlették csíkos fegyencbőrük a rabok.
Ne csak imádkozzatok, tegyetek is érte,
ne csöcselék nyomuljon álmaink helyébe,
trotyog belőle, szüreti mód, bűzös salak,
nincs lelke, kivel átlényegítné a sarat,
tárgyiasságuk meddő, sarjasztni hont, hant kevés,
híg szájdíarét nem követhet csodatevés.

Néha ránk káprázik a csoda, a testvéri
ösztön eluralg, az elcsatolt nemzetrészek
magyari pór népe gabonáját úgy méri,
hogy a szíve kiteljesedhessen Egésznek,
ideküldik közös malomba, összehordják,
mint szétszabott tájrögökből királyok dombját,
a búzát, ím az összmagyarság kenyere,
ki ellene árulóként uszul, le vele,
szűnjön a kétely, múljék a kétség, hogy kié,
eredetünkkel fondorkodókat kicsukjuk,
Kárpát-kemencés Magnus Panis Hungariae,
el hadd ügessen lisztfehér lován Szvatopluk.

Vámpír történelem. Vérszívásnak nincsen vége.
Lengyel szövetség közlekedő véredénye
'56-ban nem volt egyéb, mint a demizson,
abban küldték a segélyvért, ki ne száradjon,
a magyar tűz és a Piłsudski népe máris
a halált fél vállról kezelve szolidáris
(mint egykor lovasrohamot vezénylettek
német tankok ellen és mind egy szálig elestek).
Hektószám szállítja aortákból anyagát
ingyért, ára nincs, adomány minden litere,
a szabadság az életet minősíti át
drágábbra, ez egyetemességünk hitele.
Lengyel–magyar szövetségben reál-misztika,
óvd céda Európát, Eucharisztia.

Isten zúzalékai vagyunk, nemcsak búzát,
árpát, rozst, dörgő töretéssel mást is hozott,
ki sejti, mennyi szenvedés váraozdik rád,
mennyi igazságnak vélt áligázat okozott.
Hitvány-magunkból embert vajon ki dagasszon?
Aki e kannibál világból tágan kilát,
porcikáink áldón átható Boldogasszony.
Keresztet karcolva szegjük meg a kenyeret,
ne mint esküt, adott szót, vétkeztünk eleget!
Ki az, aki minket elveszésig leigáz,
ha megőrizzük s mindig miénk a kovász?

Pomáz, 2018. október

Magyar Invalídus

Ambrus Sándor: 1848-as Huszár szobrának avatására

Miket művelsz, Föntvaló idomár?
Holott időnk is ketrecedben jár,
kelepce-mélységben tigrissel hál
együvé zártan orrfacsaró szél:
túlhan lilimoktól elalél,
cirkusz-játszma minden országhatár.

Hová, hová ily menetben, huszár,
Te, Anonymus-maszkos Gesztahős,
névtelenséggel jelölt ismerős,
cella-dohhal vonulsz mióta már,
egymagad alakzataként vagy rang,
csizmád ütemre döng: magyar szívhang,
görög versláb repíthetne téged,
talán könnyebb volna ügetésed,
e honban mindig vágtatsz vagy bicegsz,
ide elme kell, s vaskemény bicepsz.

Kiállásod délceg, csákód hetyke,
Isten derűvel csapta fejedbe.
Kivédhetetlen rajtad a mente,
napfonatként, akár ha rád vetne
páncélt, önmagadtól is megmentne,
álmodj, tente, tente baba, tentézz,
mert szemed túlvilágra rettenve
Valakivel csak farkaszemet néz.

Lám a köpeny, mely mindent eltakart,
titka bugyrában a fölcsatolt kard,
zsinór-bordák közt a jelen tág
távlat, kifakult dögcédulák
nyakbani sora semmit se áhít,
csak megjelöli árvák árváit,
s utódait, se rangjel, se rendjel;
kinek elrendelés az anyaga,
és benső parancs, hogy vívnia kell,
az a póztalan öröklét maga.

Lehetne gyalog-baka vagy huszár,
közteret nem neveznek el róla,
„sej, a lovát kilőtték alóla...”,
de nem renyhült kezében a kantár,
lovát fagy balzsamozta a Donnál.
Katona, hát honnan vándoroltál?

Ausburg, Muhi, Mohács, Majtény, Arad,
tested térkép, a vonal mind varrat,
s új kivézés, minden seb felfakad,
vasfüggöny, GULÁG, Recsk, orosz hadak,
'56, kötél, majd vidám barakk,
és máig tartó sortüzek, bajtárs,
jobb karodat tépte le a kartács,
hiány torkollik a kemény vállig,
bal kéz kardmarkolatra csírázik,
cselekedhetted volna, hogy elfuss,
nem tetted, ősmagyar invalidus,
vártán állsz, ölik hited, s nem csonkább,
így is épebb vagy, mint Magyarország,
egészebb, mint a „...sok sehonnai...”,
válladból nőnek Turul szárnyai.

Voltál, vagy és leszel, s ez már jellem:
kibírni mindig valakik ellen.
Szabályosan úgy veszel keresztet,
csakazértis-reményt nem ereszted,
Jobbod Szent, tested Jézus otthona,
légy áldott, honvéd, magyar katona.

Pomáz, 2012. augusztus